

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞEMEZ

Aydınlık Gazetesi, 10 Nisan 2018

Yıldırım Koç

19. yüzyılın ortalarında çeşitli ülkelerin işçilerinin bir diğerine ihtiyacı vardı.

O yıllarda bir ülkeden diğerine gidip çalışmak son derece kolaydı ve bu uygulama çok yaygındı. Bir ülkede ücretler biraz yükseldi mi, işverenler hemen diğer ülkelerden işçi getirirlerdi. Ayrıca, özellikle bir ülkede grev olduğunda, grev kırıcı olarak başka ülkelerden işçi getirmek de epeyce yaygındı. Bu koşullarda, hayat, işçileri uluslararası düzeyde işbirliğine ve dayanışmaya zorluyordu. İnsanlar da, mantıklı davranarak bunun gereğini yapıyorlardı.

1864 yılında İngiliz ve Fransız sendikacılarının önderliğinde Birinci Enternasyonal bu anlayışla kuruldu.

İşçilerin uluslararası düzeyde işbirliği ve dayanışma ihtiyacı ile sosyalistlerin sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurma mücadelesi Birinci Enternasyonal'de örtüştü.

ULUSLARARASI İŞBİRLİĞİ ZORUNLULUKTU

İşçileri uluslararası düzeyde işbirliği ve dayanışmaya zorlayan çok kötü çalışma ve yaşama koşulları, işçileri ülke içinde de mücadelelere mecbur bıraktı. 19. yüzyılın ilk yarısı çok sert sınıf çatışmalarıyla doludur. Özellikle 1848 devrimleri yenilse de işverenlere büyük zarar verdi.

İşçi sınıfı öncelikli olarak deneyimleriyle öğrenir. İşverenler de öyle. Sermayedar sınıflar da, yaşadıkları sert sınıf çatışmalarından dersler çıkardılar ve bu çatışmaları önleyecek stratejiler geliştirdiler.

İşçileri uluslararası düzeyde işbirliğine ve dayanışmaya zorlayan etmenler nelerdi?

Ücretleri düşüktü. Sosyal güvenceleri yoktu; ertesi gün ne olacakları belli değildi. Seçimlerde oy hakları yoktu. Sendikaların kurulması ve grevler yasaktı.

Peki, bugün bizlere çok masum gelen bu taleplerin kapitalist düzen içinde karşılanması mümkün müydü?

Mümkündü. Eğer sömürgeleriniz varsa, eğer başka ülkelerden ülkenize kaynak aktarabiliyorsanız, bu talepleri kolaylıkla karşılayabilirsiniz. Üstüne üstlük, başka ülkeleri sömürmede ve ezmede, işçileri de askeriniz olarak kullanabilirsiniz.

Sermayedar sınıf bu yola başvurdu.

İŞÇİLER ARTIK EMPERYALİSTLERİN ASKERİ

19. yüzyılda sömürgecilik ve dünyanın paylaşımı yeniden ön plana çıktı. Böylece gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçilerin ücretleri arttı. Bu işçilere genel oy hakkı tanındı. İşçilerin sendika kurmalarına izin verildi. Grev hakkı da verildi. Ayrıca çeşitli ülkelerde sosyal güvenlik sistemleri geliştirildi.

Bunlar işçilerin geçmişte elde edemedikleri, elde edebilmek için diğer ülkelerin işçileriyle işbirliğine ve dayanışmaya gitmek zorunda oldukları taleplerdi.

Sömürgecilik ve arkasından emperyalist dönem sayesinde İngiliz, Fransız, Alman, Hollanda, Amerikan, vb. işçi sınıfları, bu haklara, kendi işverenleriyle ve hükümetleriyle mücadeleye girmek zorunda kalmadan kavuştu. Bu haklar karşılığında da, kendi devletlerinin ordusunda ve kendi patronlarının istekleri doğrultusunda sömürgeciliğe katkıda bulundu, kendi ülkelerinin sömürgelerinin korunması ve artırılması için başka sömürgeci ülkelerle savaştılar.

KİM KİMİN DOSTU?

Somut duruma bakalım. Amerikan işçileri Türk işçileriyle birleşip Amerikan emperyalizmine karşı çıkıyor mu? Hayır. Tam tersine, Amerikan işçileri, Türkiye'ye ve Türk işçilerine saldıran ABD emperyalizmini destekliyor.

Bizim işçimizin çıkarı Alman işçisinin çıkarıyla aynı mı? Hayır. Alman işçisi, kendi devletinin ve kendi sermayedarlarının politikalarını destekleyerek, fazla sıkıntıya girmeden hak almaya alışmış. O zaman, Türkiye'nin Almanya tarafından sömürölmesini destekliyor.

Özetle; emperyalizm çağında bütün ölkelerin işçilerinin birleşmesi mümkün değildir. Gündemde olan, dünya çapında en geniş anti-emperyalist birlikteliğın sağlanmasıdır.